

Ernyő bomlik, készen állunk a felszállásra. Egy utolsó nagy levegővétel, majd elrugaszkodunk a talajtól, és már suhanunk is. **Számtalanszor álmodtam már erről, de az élményt nem tudtam elképzelni.**

Az erős szélzúgást, a szürreális magasságot, a suhanást 1100-1200 méterrel a tengerszint fölött, az alattunk elterülő Fenyédet és Udvarhelyt – ezt a felemelő érzést nem lehetett sikoltozás nélkül kibírni.

Ahol a legkevesebb pont a nyero

Volt tehát amit bámulni: a Románia Kupa futamának is számító verseny magyar, román, és angol résztvevőinek az antennák mellől kellett felszállniuk siklóernyővel, és a több száz méterrel alacsonyabban fekvő faluszélre kellett megérkezniük, egy kijelölt területre.

„A levegő mindenkinek egyforma”

Az első kör aránylag simán zajlott, a másodikban viszont feltámadt a szél, így a kétperces időközökkel felemelkedő versenyzők több időt töltöttek a levegőben, és többet kellett manőverezniük a leszálláshoz.

Az utolsó fordulót csak estefelé tudták megtartani, ugyanis a siklóernyősök **legfeljebb 7 m/s-os sebességű szélben szállhatnak fel**, és napközben ennél jóval erősebb volt a széljárás.

Nem mindig sima a landolás

Az első két forduló között beteljesíthettem régi vágyamat, azaz, magam is kipróbálhattam a siklóernyőzést, párom őszinte aggodalmára. A bírók már a verseny elején figyelmeztettek, hogy az érkezési pont tízméteres körzetében nem szabad tartózkodni.

A fenyédi Lázon aprócskának látszott a két hatalmas antenna, amely mellől indultak a versenyzők, és szépen sorban, áramlatról-áramlatra himbálódzva ereszkedtek le kék, sárga, narancsszín, piros és színes ernyőikkel. A földet érés olykor simán, két lábon ment, de volt, aki megcsúszott és elesett. Egyeseknek jó szolgálatot tett a merevítő ülőalkalmatosság, amely megvédte őket a horzsolásoktól.

Ahogy leérkeztek, a legtöbbben még szaladtak egy darabig a levegőtől duzzadó ernyővel, amelyet később gondosan, módszeresen összecsomagoltak a sisakkal és más szükséges felszereléssel együtt, egy nagy táskába. Az ernyőt irányító zsinórokra mindenki nagyon vigyázott, össze ne bogyódjanak a művelet közben.

Összeszokott csapat

A célállomáson a két repülés között sem telt unalmasan az élet: a siklóernyősök párpai, családtagjai jól szórakoztak, amíg várták a versenyzők érkezését. Úgy tűnt, a szervezők, bírók,

versenyzők és hozzátartozóik jól ismerik egymást, egy nagy baráti kört alkotnak.

Amikor mindenki leért, a szervezők tízórait és vizet osztottak ki a résztvevőknek, illetve **GoPro kamerát szereltek** az egyik versenyzőre.

„– Ha már ilyen kicsi ez a GoPro, miért nem lehet akkoracska, hogy be tudják rakni a szemembe?” – fakad ki az egyik szervező, a kamera összeszerelésének bonyodalmai közepette. Az értetlenkedő pillantásokra reagálva hozzáteszi: „hátsó, a fejében van neki elég hely”.

Szorozd meg öttel a hullámvasutat

Elérkezik a pillanat, amire már napok óta készülök lélekben. **Barni**, a tandempilóta megnyugtat, hogy a tetőn, felszállás előtt majd eligazít mindenről.

Felpattanunk a versenyzők mellé, a traktor utánfutójára, amelynek ki kellene szállítania minket a tetőre. A több kilométeres utat egy kis defekt, falatozás, viccelődés tarkítja, a siklóernyősök biztatnak, hogy ha tetszik az első repülés, ne álljak le vele.

Enni is félek, nem tudom, mi vár majd rám fent. **Cristina**, az egyik brassói versenyző meggyőző arról, hogy **jobb, ha van valami az ember gyomrában** felszállás előtt. Ő egy éve szerezte meg a versenyzőakkreditációt, azóta ahol csak tud, gyakorol. Olykor még Csíkszeredáig is elrepülnek, ha az időjárás engedi.

Olyan, mintha hintáznál – magyarázza, milyen érzés a levegőben lenni. Gyorsan megtanulom tőle az „**airgasm**” kifejezést, ami jól összefoglalja az az eufóriát, amely miatt a profik újra meg újra visszatérnek a légtérbe. „Szeretsz nagy hullámvasúton ülni? Ez ötször olyan lesz” – kacsint oda Barni is.

Felülmulta az almokat

A tetőn már többen készülődnek repüléshez. Az indulás megfelelő tervezést igényel: nem csak a szélerősségre és a széljárásra kell figyelni, de a versenyzőkkel is össze kell hangolni a tandemrepülést, mert a versenyszabályzat szerint a megmérettetés alatt nem tartózkodhat más a légtérben.

A marosvásárhelyi születésű, de Csíkszeredában élő tandempilótám rendszeresen vesz részt nemzetközi versenyeken, és olimpián is volt már. A fenyédi látogatás előtt egy nappal Csíksomlyón repült, és a legtöbb idő, amit egyhuzamban a levegőben töltött, **hat óra volt**. Ezzel valamelyest sikerül megnyugtatnom az aggódó férjemet is.

A kortalan sportág

Landolás után még jó fél óráig nem tudom összefogni a számat. A később leérkező versenyzők kedvesen érdeklődnek, milyen volt az első repülésem. A rangidős versenyző, egy **több mint hatvanéves csíkszeredai pilóta** biztat, hogy tanuljak meg egyedül repülni, az egészen más érzés, mint tandemezni.

Negy tonna levego a ballonban

A napnak azonban közel sincs vége: repülőgépmodelleket röptetnek a leszállópálya közelében, stabil több tíz fős közönség gyönyörködik a kis repülőkből és helikopterekben. A siklóernyőzés után már tudjuk, nem mindegy, merre és hogyan irányítják a gépet, hiszen megtörténhet, hogy egy áramlat belevágja a földbe.

A hőlégballont pedig, amire szintén sokan kíváncsiak, **csak kora reggel vagy napnyugtakor lehet felengedni**, mivel a négyezer köbméter űrtartalmú gígalufinak majdnem teljes szélcsend kell. A megfelelő széljárást a szakik egy, az autójukhoz kötözött héliumos léggömbön mérik.

Bárki kipróbálhatja a siklóernyőt

A hőlégballont ugyan nem, de a tandemrepülést előzetes egyeztetéssel bárki kipróbálhatja az év nagy részében – mondta a főszervező. Az Aviators [Facebook-oldalán](#) fel lehet venni a kapcsolatot a szakemberekkel, akik általában hétvégenként vállalják az utasröptetést.

A siklóernyőzés, noha **már a kilencvenes években meghonosodott Udvarhelyszéken**, még nem annyira elterjedt sportág, de az Aviators csapata bízik abban, hogy rendezvényeik egyre több emberrel megszerettetik a repülést.